

İSLAMA HİZMET İÇİN MÜSLÜMANLARIN BİRBİRLERİNİ SEVMESİ ŞART

Bismillâhirrahmânirrahîm.

*Elhamdülillahi rabbilâlemîn vessalâtü
vesselâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî
ve sahbihî ecmaîn. Ve men tebi'ahû bi-ihsânin
ilâ yevmiddîn.*

21.00 - 22.30 arasında *Bir Müslümanın 24 Saati* isimli video gösterilecek. Zamanı boş geçirmemiş olalım, birkaç hadîs-i şerîf hatırımızda kalmış olsun diye 21.00'e kadar da ben dokuz dakika hadîs-i şerîf okuyacağım.

Abdullah b. Amr *radıyallahu anhumâ'*dan, babası da kendisinde sahabidir, rivayet olunmuş ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurdu;

نظر الرجل إلى أخيه على شوق خير من اعتكاف

سنة في مسجدى هذا

Nazaru'r-racüli ilâ ehîhi alâ şevkin hayrûn min i'tikâfihî seneten fî mescidî hâzâ.

Bu okuduğum kitap *Muhtâru'l-ehâdîsi'n-nebeviyye ve hikemi'l-muhammediyye*. Haşimî sülalesinden Seyyid Ahmed isimli müderis tarafından hazırlanmış bir hadis koleksiyonu. Muhtelif hadis kaynaklarından yazılmış toplama bir eser. Bir sayfa açmıştım o sayfadan birinci hadîs-i şerîf.

Nazaru'r-racüli ilâ ehîhi alâ şevkin. “Adamın kardeşine şevk üzere bakması.” *Hayrun*. “Daha hayırlıdır.” *Nazaru'r-racüli ilâ ehîhi alâ şevkin hayrün min i'tikâfihî seneten fî mescidî hâzâ*. “Benim şu mescidimde bir sene itikafından daha hayırlıdır.”

Şimdi burada izah edilecek kelimeleri izah edeyim. Çünkü aşağıda hanımlar seyrediyor, dinliyor. Burada da gençler var, aranızda bilenler bilmeyenler olabilir.

Nazaru'r-racüli ilâ ehîhi. “Adamın kardeşine bakması.”

Buradaki kardeşten maksat din kardeşliği-dir. Din kardeşliğidir yani kendi erkek kardeşine bakması mânasına değil kendi müslüman kardeşine bakması demektir. Adamdan maksat da “Âdemoğlu, insan” demektir. Yani kadın da

aynı durumdadır. Kadın da müslüman kardeşine bakarsa...

Ama nasıl bakış?

Alâ şevkin. “Şevk, iştiyak, arzu, sevgi duyarak bakarsa.”

Adamın kardeşine şevk ile iştiyak üzere nazar etmesi, şöyle bir bakış bakması bile, tabii bu kadının da bir müslüman hanım arkadaşına bakması aynı hükme girer diyoruz.

“Benim şu mescidimde bir sene itikâf etmesinden, itikafından daha hayırlıdır.”

“Benim şu mescidim” diyen Peygamber Efendimiz olduğuna göre Peygamber Efendimiz’in mescidindeki itikâf bahis konusu oluyor. İtikafı bazı kimseler bilmeyebilir. “İtikaf nedir?” diye onu bilmeyebilirler.

İtikaf ne demek?

İbadet maksadıyla, evine gitmeyip camide yatıp kalkıp ibadet etmek niyetiyle camide ikâmet etmek demek.

Bunu Ramazan’ın son on gününde yapıyoruz. Efendimiz hep ömrü ramazanlarında yap-

mış diye yapmağa çalışıyoruz. Bir belde de yapılmazsa, hiçbir kimse ramazanda itikafa girmezse hepsi vebal altında kalır, mesul olur diye de biliniyor. Sünnet-i kifâyedir ama kuvvetli bir sünnettir. Yani bazı müslümanlar yaparsa, öteki müslümanlar da kurtulur, vebal altında kalmazlar. Onların vebal altında kalmalarını engellemiş olur, onları affettirmiş olur. Onlar namına itikafa girmiş kendi namına da girse onları da kurtarmış oluyor.

Tabii Cuma namazı kılınan bir mescitte itikâf etmek daha iyidir. Çünkü Cuma namazı olduğu zaman bu mescidi bırakacak başka tarafa gidecek. Öyle olacak yerde içinde zaten Cuma namazı kılınan bir yerde itikâf etmesi daha iyi. Mesela İskenderpaşa'da itikâf ettiğimizi düşünelim. Sevap. Çünkü insan evine gitmiyor, gecesi gündüzü az uyuyarak, ibadetle, Kur'an ile, zikirle geçiyor. Güzel, fakat Peygamber Efendimiz'in mescidinde itikâf ederse çok daha güzel.

Ne kadar güzel?

Şuradan anlayabiliriz. Bir insanın normal bir mescitte namaz kılması bir mükâfat, bir se-

vap kazanmasına sebepse Peygamber Efendimiz'in mescidinde namaz kılması bin misli daha sevaptır. Bin misli. Demek ki namaz öteki mescitlere göre bin misli daha sevap olunca, Mescid-i Haram yani Kâbe'nin olduğu mescit müstesna, orada 100 bin mislidir. Peygamber Efendimiz'in mescidinde bin mislidir, Kudüs'teki Mescid-i Aksâ'da 500 mislidir. Bu üçünün dışındaki normal mescitlerde yapılan itikafa göre [burada yapılan itikafın] daha sevap olduğunu bu namazın sevabı farkından anlayabiliriz.

Tabii itikafı Ramazan'ın son on gününde yapmak sünnettir diye yapıyoruz. Bir ay sürse bayağı fazla bir vakit olur. İtikâf 40 gün sürse halvet olur. Kırk gün erbaîn olur, çile olur, daha güzel. Kırk gün de değil *seneten* yani "Bir sene itikâf etmesinden daha hayırlıdır." diye Peygamber Efendimiz buyurmuş.

Bizim bugünlerde zihnimize takılan, camide de çeşitli toplantılarda da söylediğimiz sahih bir hadîs-i şerîf var;

"Nefsim, canım, ruhum elinde olan Allah'a yemin ederim ki cennete mü'min olmadıkça giremezsiniz." Bir, birinci adım, birinci

cümle bu. “Biribirinizi sevmedikçe de gerçek mü’min olamazsınız.” İkinci adım bu.

Demek ki biribirimizi sevmek zorundayız tam müslüman olmak için. Tam müslüman olmak zorundayız cennete girmek için. Demek ki biribirimizi sevmedikçe cennete girmek bile ihtimal olarak zayıflıyor, zorlaşıyor diye bu sahîh hadîs-i şerîfi her yerde söylüyorduk. Çünkü çevremizdeki olaylar dikkatimizi çekiyor, dünyada büyük gelişmeler var. Rusların istilasındaki ülkelerde bir gevşeme oldu. Türk-müslüman diyarları kısmen hürriyetlerine kavuştu. Onlara gidip gelmeğe başladık, seyahat imkanlarımız belirdi. Bu imkanlar üzerine müslümanların kardeşliğini birlik ve beraberliğini daha çok düşünür olduk. Biribirimizi daha çok düşünmemiz gerektiğini söylemek ihtiyacını daha çok duymağa başladık. Onun için bunu söylüyorduk.

Şimdi bu hadîs-i şerîf de bu meseleyi bir başka yönden perçinliyor. Yani, “Bir müslümanın öteki müslümanın yüzüne şevk üzere, iştiyak üzere nazar etmesi, sevgiyle bakması Peygamber Efendimiz’in mescidinde bir sene

evine gitmeyip, gece gündüz orada yatıp kalkıp ibadet edip, namaz kılıp, Kur'an okuyup, zikretmesinden daha sevaplı, daha hayırlı oluyor." diye böyle bir hadîs-i şerîf karşımıza gelmiş oldu.

a. Aile Eğitim Kampı Yapmamızın Amacı: Muhabbet

Biz buradaki bu toplantıyı niye yaptık?

Biz bunu camide de yapardık. Camimizin kadınlar kısmı da vardı. Kadınlar kısmı ve erkekler kısmı mutlaka 40 - 50 kişiden fazla da alırdı. Yani şurada toplanan siz kardeşlerimizden daha büyük bir rakamı biz İskenderpaşa'da da toplardık.

Burada niçin yaptık?

Biz istiyoruz ki kardeşlerimizin arasındaki muhabbet şekli bir muhabbet olmaktan çıksın hakikî bir kardeşlik hâline dönüşsün. Herkes birbirinden şüphede, herkes birbirinden kuşkuda. Biraz da bizim partiyle çekişmemizden dolayı parti tarafını tutan kardeşlerimiz de olduğundan onlar da biraz ileri geri laflar söylediklerinden, bizi kırdıklarından bu biraz da fazla laştı. Herkes birbirine kuşkuyla [bakıyor/yaklaşıyor] ve yorumlarını ona göre yapıyor. Tabii

ben hocaları olarak benimle konuştukları zaman kısmen açılıyorlar söylüyorlar.

Bakıyorum ki bir muhabbetli cemaat durumunda olmaktan uzak bir durum var. O bakımdan biribirinizi kardeşler gibi, kan kardeşleri gibi, can kardeşler gibi, ana baba bir kardeşler gibi hatta ondan daha ileri [sevmelisiniz.] Samimi bazı arkadaşlıklar vardır; bazen okulda, bazen askerlikte, bazen hac yolunda gelişir, belirir. Bazen mahalle arkadaşlığı, çocukluk arkadaşlığı olur filan derken böyle çok sağlam bir ahbaplık arkadaşlık olur. Bazı kardeşlerimizin arasında böyle bir arkadaşlığı görmüyoruz. Olmasını temenni ediyoruz, bazıları arasında var memnun oluyoruz, memnunuz Allah razı olsun. Fakat bazılarının arasında da yani sanki İslâm ikinci plandaymış gibi, sanki tasavvuf ve tarikat ve mâneviyat kardeşliği ikinci plandaymış gibi bir durum var. Kadınlar arasında da erkekler arasında da böyle. Ehl-i dünya insanların biribirleriyle münasebetleri gibi münasebetlerimiz şeklîleşmiş, soğuklaşmış. İstiyoruz ki muhabbet olsun, sevgi olsun, samimiyet olsun, kardeşlik olsun.

Nasıl olacak bu?

Berber yemek yiyecekler, oturacaklar, kalkacaklar, konuşacaklar yani biz burada bir hafta bir araya geldik ki, çocuklarımızı da getirdik ki çocuklar biribirleriyle tanışsınlar, hanımlar biribirleriyle tanışsınlar, beyler biribirleriyle samimiyetlerini ilerletsinler. Şu dinimizin istediği kardeşlik, sevgi, muhabbet, meveddet, bağlılık, samimiyet, ihlâs tahakkuk ve teşekkül etsin.

Bir taraftan bir büyük amacımız bu çünkü cennete girmenin sebebi müslümanların biribirlerini sevmesi, sevap kazanmanın da menbaı. Peygamber Efendimiz'in mescidine gitsek bir hafta, sekiz gün kalsak, sekiz gün 40 vakit namazı orada kıldık diye çok sevineceğiz. Onu yapamayan kardeşlerimiz üzülüyorlar. E bir sene orada itikâf etmek ne kadar önemli. Müslümanın müslüman kardeşine şevk üzere bakması ondan daha hayırlı. Demek ki içimizde kardeşimize karşı bir şevk, bir sevgi uyanması lazım.

Burada iki nokta var: Bir; bizim kardeşimize karşı kendimizi, kalbimizi tamir etmemiz lazım. Yani ben bu kardeşimi neye sevemiyorum, neye suizan ediyorum, neye soğuşum,

neye ısınamıyorum. Bu bir taraftan kendi içimizde bizimle ilgili bir problem. Kusur bende mi acaba yani benim mi cihazlarım paslanmış, bende mi bir hata var? İşin bir bu tarafını düşünmemiz gerekiyor bir de karşı tarafın da yani kardeşlerim beni sevmiyor, kardeşimle aramda soğukluk var, bende ne kusur var, acaba sevgiyi arttırmak için nasıl kendime çeki düzen veririm, neler yapabilirim? diye o tarafın düşünmesi var. Yani bir taraftan biz yani A şahsı bir taraftan onun muhatabı olan B şahsı ikisi de birbirine daha şevkli olmak için kendisini kontrol etmeli. Tarafeyn yani şu taraf bu taraf. İkisi birden daha şevkli, daha candan, daha samimi, daha kardeşçe bir arkadaşlığı nasıl sağlayabiliriz diye bunun çarelerini aramalı.

Muhabbetin çarelerini dinimiz söylemiş. Onun[la ilgili] de hadîs-i şerîflerde mutlaka nasihatler var. Birisi selam vermektir. “Selamlaşın, selâmı aranızda yaygınlaştırın muhabbetiniz artar.” Tabii bu selam tanışmayı gerektiriyor. Tanışma da ondan sonra samimiyetin gelişmesini gerektiriyor. Müslümanlar biribirleriyle tanışmamış [olmasınlar,] soğuk kalmasın-

lar diye selam tavsiye ediliyor bir. Sonra hediyeleşmek bir muhabbet vesilesidir. “Biribirlerinize hediyeler verin muhabbetiniz artar.” diye bir hadîs-i şerîf var;

b. Sevginin Sevabı Üzerinde Bilgilenmek, Temiz Olmak

تَهَادَوْا تَحَابُّوا

Tehâdev tehâbbû. “Hediyeleşin, muhabbetleşirsiniz.” diye.

Onun için çeşitli kandil, bayram, mübarek gün, doğum, düğün gibi sebeplerle çeşitli fırsatlarla kardeşler birbirleriyle hediyeleşmeli, yadigârlar, hatıralar vermeli. Bu hediyeleri sevgisinin tercümanı olmalı. Böylece muhabbeti arttırmağa çalışmalı.

Ayrıca tabii sevginin, sevmenin sevabı üzerinde bilgilenmek, şuurlanmak da sevme hususunda yardımcı olur ve sevdirmek için gayret etmek de gerekir. Şimdi o kadar gerekir ki yani bir insan kardeşinin huzuruna çıkarken temiz elbisesini giymeli, evine misafir geldiği zaman karşısına pijamasıyla çıkmamalı; taranmalı, giyinmeli, saçına sakalına, sakalının şek-

line şemaline dikkat etmeli. Sakalı bıyığına karışmış, taranmamış, saçları kulaklarının üstüne abanmış, ensesinden fıskırmış, tabii ihmalden kaynaklanıyor. Müslüman [dışına] önem vermiyor, iç, kalp temizliği daha önemlidir diyor ama biraz da Allah rızası için sevimli görünmeğe, ihtimamlı, itinalı olmağa dikkat etmemiz lazım.

Efendimiz'den örnek: Peygamber Efendimiz ağaç dalları ile, dalları tellendirip, fırça yapıp dişlerini temizlerdi ve; “Benim yanıma ağzınız kokar vaziyette, dişleriniz sapsarı vaziyette gelmeyin.” buyururdu. Peygamber *salallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz yanında ayna, tarak, misvak taşırdı. Bunlar güzelleşme şeyleridir.

Sonra temiz olmak, pis kokmamak için nezafet, temizlik, taharet İslâm'da önemli bir unsur. Günde beş vakit abdest almak var, gusül abdesti var, yıkanmak var. Güzel koku sürünmek var. Bunların hepsi güzellik duygusunun gelişmesi için.

Tabii ben konuşurken on dakikayı çoktan geçtiğimin farkındayım. Fakat dün bizim Şeyh Murad Tekkesi'nin yeniden tamiri ve ihyası

için toplantı yapmıştık. Orada arkadaşlarımız güzel bir video hazırlamışlar ben de ilk defa seyrettim bu güzel videoyu. Orada hayretle öğrendim ki Şeyh Murad Tekkesi eskiden şimdiki gibi böyle yanından çamurlu bir sokağın geçtiği, öbür tarafında da çocukların top oynadığı, arabaların park ettiği çamurlu bir arsanın olduğu bir yer değilmiş; 17-18 dönüm arazisi olan bir gül bahçesiymiş. Bahçe laleler ve karanfilleriyle meşhurmuş. Eyüp sırtlarında, denize nâzır, çiçekler içinde bir tekkeymiş. Ve ceylan beslerlermiş. Yani âhûnun, ceylanın da edebiyatta yeri vardır, gözleri güzel, göbeğinden misk çıkıyor filan.

Ceylan deyince bazen otobüslere, [arabalara] ceylan ismini koyuyorlar. Hatta Chevrolet [arabasındaki] Impala [ismi], mana itibarıyla İngilizcesi ceylan demekmiş.

Ceylan beslerlermiş. Sonra bizim 200-300 metre aşağıdaki Selami Mustafa Efendi Tekkesi. O onun da etrafında çok geniş arazisi varmış, gülleriyle, gül yetiştiriciliği ile meşhurmuş.

Muhterem kardeşlerim!

Şunu daha net, çok net olarak anladım ki, yani ben kendim edebiyat fakültesinden mezunum biraz şiirle, edebiyatla ilgileniyorum ayrı da, tasavvuf insanı şairleştiriyor ve sanatkarlaştırıyor. Yani dervişin her birisi, dervişlerin her birisi böyle güllerle, sümbüllerle, lalelerle, ceylanlarla, âhûlarla uğraşan, estetik dünyasına yani güzellik dünyasına dalmış, deriyasına gark olmuş bir insan hâline geliyor. Onu anladım, çünkü konuşmada bu benim zihnimde tekrar ön plana çıktı. Biz güzellikle iç içe olan, içimizde ve dışımızda çok çeşitli güzellikler olan bir şeyiz; camia olarak, müslümanlar olarak erbâb-ı tasavvuf olarak diğer milletlere karşı bir estetik numûnesiyiz. Öğünmek için söylemiyorum gerçeği anlatmağa çalışıyorum. Onun için biz bu estetiğe dikkat edersek [etrafımız da etkilenecektir.]

c. Muhabbeti Zedeleyici Davranışlardan Kaçınmak, Gıybet, Sui Zan

Ben hatırlıyorum, bizim köyde böyle yaşlı, ak sakallı amcalar, dayılar, dedeler kuşaklarıyla, şeyleriyle çarşıya pazara gelirlerdi. Kuşaklarına bıçakları sokulmuş, elma filan soya-

cakları zaman onun kınından çıkartırlardı. Sarıklıydı vesaire idi ama sarıklarının şurasında fesleğen, bilmem karanfil, ıtır çiçeği olurdu, bir şey olurdu yani. Bir estetiği vardı, elinde bir çiçek filan vardı.

Onun için estetiğe de dikkat edersek oradan da bir muhabbetleşme, muhabbetin artması meselesi bahis konusu olur.

Ayrıca çok geniş, uzun bir bahis olan muhabbeti zedeleyici davranışlardan kaçınmak meselesi var. Ben seni sen beni sevip dururken birden aramız soğuklaşıyor. Kara yeller esmeye başlıyor, kara kediler geçiyor aradan birbirimizi sevmemeye başlıyoruz.

Neden?

Elbet sende de bir kusur var bende de bir kusur var ondan oluyor. Ya gıybet etmişizdir ya dedikodu yapmışızdır ya samimiyetsiz bir şey olmuştur. Muhabbeti izale eden, muhabbeti yok eden, muhabbeti silen, muhabbeti mahveden şeylerden de uzak olma gayreti ve çalışması içinde olması lazım.

Mesela hiç kimsenin kimseyi gıybet etmesi lazım. Gıybet haram! Hiç kimsenin kimseyi gıybet etmemesi lazım. Herkesin herkese hüsn ü zan etmesi lazım. Hüsn ü zan Kur'ân-ı Kerîm'den bir vazife. Suizan etmemesi lazım. Suizan etmek de haram! Hareketlerini iyiye yorması lazım. Bir kimse senin yanında gıybet ediliyorsa gıybet edilene yardımcı olmak vazifen, gıybet edenleri susturmak vazifen, o mecliste durmamak, kalkmak vazifen. Peygamber Efendimiz üç davranış emrediyor.

Gıybet edilene yardım edeceksin, müdafaa edeceksin. Halbuki gıybet olan bir kusuru söylemektir. Olmayan hayali bir şeyi söylemeğe iftira diyoruz. [Gıybet edeni] susturacaksın, müdafaa edeceksin; “O kardeşimizin şöyle iyi tarafları var.” diyeceksin mesela. Tabii kusuru söylerken doğruyu söylüyorlardır. Şöyle tarafları vardır. Yani nasıl müdafaa edersen bulacaksın, Efendimiz öyle emrediyor. Peygamberimizin emri, istersen dinleme. Halkı da, meclistekileri de susturacaksın, “Konuşmayın, gıybet yapmayın!” diyeceksin. Ve artık kalkacaksın; “Bana müsaade, Allah'a ısmarladık, hayırlı geceler.” diyeceksin kalkacaksın.

Biz böyle yapmıyoruz. Gıybeti baklava börek gibi, kaymaklı kadayıf gibi herkes sabah akşam yiyor, yiyor içiyor. Halbuki gıybet etmek ölü eti yemek gibi bir kötü fiil. Hadîs-i şerîfte, “Oruç tutan insanın gıybet ettiği zaman orucunun sevabı kalmaz.” diye bildiriliyor. Çünkü normal ekmeği yemiyorsun, suyu içmiyorsun ama arkadaşının ölü etini yemiş gibi oluyorsun. O daha fena bir şey. Ölü eti demek “lâşe, leş” demek. Gıybet “leş” yemek gibi oluyor ama hocalar şimdiye kadar [konuşmalarında] bu kelimeyi kullanmadığı için biz bu “leş yemek” fiilinden [gerekli etkiyi almıyoruz.]

“Leş mi yiyorsun?” [denilse, insan;]

“Estağfirullah, midemi bulandırdın, yüreğimi ağzıma getirdin, midemi kabartın!” filan der ama fiilen yapıyor.

Demek ki böyle muhabbeti zedeleyici şeyleri de yapmayacağız. “Allah muhabbet edenleri seviyor.” diye muhabbeti arttırmak için çareler arayacağız. Ve böylece bir muhabbetli toplum olacağız. Yani olmamız gereken muhabbetli bir toplum olacağız. Zaten böyle olmamız gerekiyor ama değiliz.

Müslüman olduğumuz için biribirimizin kardeşi olması gerekiyordu ama onu atlıyoruz, ıskalıyoruz. Tarikat erbabı olduğumuz, tasavvuf erbabı, gönül erbabı, ehl-i dil olduğumuz, ehl-i kulûb olduğumuz için muhabbetli olmamız gerekiyordu onu da ıskalıyoruz, geçiyoruz oraya da isabet edemiyoruz. Gidiyoruz kafirler gibi, münafıklar gibi, facirler gibi, Allah'ın sevmediği kullar gibi çeşitli kötü fiillerin ta göbeğine düşüyoruz. Onların yaptığı çirkin işleri yapıyoruz. Yapmamamız gerekiyor. Ve;

وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ

*Ve'l-tekün minküm ümmetün.*¹ Bizden muhabbetli bir topluluğun meydana gelmesi, oluşması gerekiyor. Bu muhabbetli topluluk oluşacak da bu muhabbetli topluluk ondan sonra İslâm'a hizmet eden kadro olacak.

İslâm'a hizmet eden kadro arasında muhabbet olmazsa İslâm'ın hizmetini bu kadro nasıl yapacak? Aralarında muhabbet olmayan insanlar İslâm'a hizmeti nasıl yapacaklar?

---

¹ 3/Âli İmran, 104.

Yapamazlar, yapamıyorlar, yapamıyoruz.

Bu birinci hadîs-i şerîf, [dersimiz] bir tane ile bitti, zaman da geçti. Zaten her şey [tehirlî olduğu gibi] bizim sohbetimiz de uzadı. Bu akşam, bugün yemeklerde tehirlî olduğu gibi hava muhalefeti dolayısıyla her şey yerinden biraz kaymıştı, faz farkıyla yerine gelmişti.

Bizim sohbetimizde bu kadar olmuş olsun. Ama bu önemli bir temel. Biz bu muhabbet temelinin üzerine çok yüksek binalar bina edebiliriz; bunu gerçekten sağlayabilirsek, birbirimizi gerçekten seversek, birbirimize gerçekten fedakarlık yapabilirsek.

Şuradaki kardeşimiz borçtan ölüyor, buradaki kardeşimiz yanındaki parasından buna vermiyor. İtimat etmiyor. Buna itimat etmiyor, “Ya vermezse!?” diyor. Sonra ben vereceğim, enfilasyondan şeye inecek, bana üç sene sonra verecek, [geriye] paramın üçte birini verecek diyor. Şöyle diyor böyle diyor vermiyor... Bu devirde kardeş kardeşe vermiyor.

Onun için biz bu muhabbetsizliğin bizim çapımızda, bizim bazımızda en önemli mesele olduğunu bilelim. Tabii normal bir insan için

ilk adım bu değildir. Normal bir insan için ilk adım mü'min olmasıdır. Biz mü'miniz zaten elhamdülillah, Allah'a inanmışız, bu dine gönül vermişiz ama biz, bizde mevcut olan bir kusuru anlatarak işe başlamak gerekirse ilk akşam söylememiz gereken en önemli şey biribirimizle muhabbetli olmalıyız, kardeşler olmalıyız. Yani, "Ben ölürsem benim kardeşlerim benim çoluk çocuğuma, aileme bakar." denecek tarzda olmalı.

Hanımlarda biribirleriyle öyle muhabbetle olmalı.

"Ha filan bak yine geçen toplantıda giydiği elbiseyi giymiş."

Hah hah hah, kah kah kah, fık fık fık...

Olmaz. Yani inadına her gün giydiğiniz elbiseyi giyin, süslenmeyin yani bu şeyi yıkmak, bu fâsit daireyi kırmak için.

Her toplantıya yeni elbiseyle gelmeye kalkarsa hanımlar erkeklerin hali ne olur? Bu yarışın sonu nereye varır?

Bu gibi şeyleri nazar-ı dikkate almamalı.

Ve bir kardeşimizde bir kusur görebiliriz. Kusuru da dobra dobra söylemeli ama severek

söylemeli. Boynuna sarılmalı, yanağını öpmeli, elini omuzuna atmalı, “Ben sende şöyle bir kusur görüyorum, bu kusur gibi geliyor. Yoksa işin benim bilmediğim bir tarafı mı var?” filan diyerek bu işi onda düzeltmeli. Kusursa düzeltmeli değilse bu iş bitmeli.

Bir grup arkadaş bana geliyor fıs fıs fıs bir şeyler söylüyor. Öbür grup arkadaş bana geliyor onlarda fıs fıs bir şeyler söylüyorlar. Ben ikisini bir araya getiriyorum haydi bakalım birbirinizin karşısında konuşun. Birbirlerinin karşısında konuşunca anlaşabiliyorlar, anlaşabiliyor. Özür diliyorlar, şey yapabiliyorlar. Bir taraf kusurlu olabilir, öbür tarafın kuşkusu yerinde olabilir, herkes kusurunu anlamış oluyor. Dobra dobra söylenmiş oluyor. Arkasından söylenmemiş oluyor, dobra dobra söylenmiş oluyor, “Ha, kardeşlerim benim şu kusuruma takılmışlar demek ki.” diye o da inşallah kendini düzelterek...

Allahu Teâlâ bizi sevdiği her türlü güzel huya sahip eylesin. Sevmediği her türlü kötü huydan kurtarsın.

Buradaki toplantılarımızın ilkinde ilk niyazımız bu.

Allah, daha başkaca bildiğimiz bilmediğimiz her türlü hayırları da fazl u kereminden, gayb hazinelerinde istiyoruz, Her türlü bildiğimiz bilmediğimiz şerlerden de bizi korusun. İki cihan saadetini cümlemize çoluk çocuğumuzla, zürriyetlerimizle, eşlerimizle, ailelerimizle, geçmişlerimizle, sevdiklerimizle erdirdin. Cennetiyle cemaliyle müşerref eylesin.

Bi-hurmeti esrârı sûrati'l-Fâtîha...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

28 Recep 1412 / 01.02.1992

Gemlik/ Bursa

[Bütün AİLE EĞİTİM KAMPI KONUŞMALARI'na PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

